

Minningarorð um Ivan Klein Olsen

* 7. august 1957 † 13. november 2016

»Slættasti sjógvur og brattastu bylgjur«, soleiðis byrjar ein av okkara vøkru sálum, sum Mikkjal á Ryggi umsetti eftir C. J. Boye. Ein sálmur, sum vit vanliga knýta at lívinum í sjónum, sum mangan er baldrut, men eisini hefur mangan góða løtu við sær. Júst við hesum sálminum byrjaði eisini jarðarferðin í Vestmanna kirkju hjá vinmanninum og fyrrverandi starvsfelaginum Ivan Klein Olsen, henda kalda heystardag í november.

Men júst soleiðis ynskti Ivan sjálvur at lýsa lív sitt. Marjun í Kálvalíð, prestur, dugdi sera væl at geva eina lýsing av týðninginum í orðunum í sálminum og gera tey til eina livandi mynd um tað lívið, sum Ivan sjálvur fældi, at hann hevði livað.

Orðini í sálminum lýsa á mangan hátt lívið hjá okkum flestu, har vit hava viðgongd og mótgongd av ymiskum slag, nøkur meiri og nøkur minni. Hjá Ivani hevði tað alstóran týðning, at orðini vóru gróðursett í trúnni á skaparan, sum vit síggja í ørindinum:

*Hav tó ei ótta, tú piprandi hjarta!
Hvi manst tú stúra og falla í fátt?
Enn er tó ein, sum kann óveðrið
harta,
stormur og havódn má lýða
hans mátt.
Hvar tú enn fer,
hjá tær hann er,
trygdgóði Jesus, sum bjarging
tær ber.*

Við hesum sálminum vildi Ivan ikki bert lýsa sítt lív, men eisini

geva ugga til tey, sum sita eftir við sorg og sakni – familjan, vinir og starvsfelagi.

Eg kom at kenna Ivan frá tíðini, tá lívið hansara var á slættasta sjógvi. Hetta var í árinum 1978. Sjálvur var eg farin á politiskúla á Amager í mai og í november mánaða kom Ivan eisini á politiskúlan saman við systkinabarninum Jón. Tað vildi so við, at Ivan og eg báðir komu at gera útbúgvingartænastu á politistøðini í Rødovre. Tað viðfórði eisini eitt gott vinarsamband okkara millum. Tó vit ikki vóru í sama vaktbólki, so kundi tað koma fyri, at vit gjørdi tænastru saman. Minnist serliga eina kvøldvakt, har vaktleiðarin setti okkum báðar saman á eitt vaktlið og gjørdi vit tá báðir patruljutænastu saman. Tað var ikki vanligt at mæta einum patruljubili á dansku veginum við

tveimum føroyskum politistum, men tað riggaði avbera væl.

Ivan var einastandi góður vinur og samstarvfelagi, tað var so ómetaliga ómakaleyst at dáma Ivan. Lættur í sinni og so einfaldur og trúgvur vinur, sum dugdi sera væl sítt handverk og eisini dugdi at geva av síni vitan til øll.

Ivan var ungur í tænastru, tá hann í 1987 bleiv sýslumaður í størsta økinum í landinum – Streymoyar sýslu við tænastruáði í heimbygðini Vestmanna. Tað var í tíðini, tá sýslumansembætið hevði størri týðning og við fleiri avbjóðingum og týðandi uppgávum enn vit kenna í dag við niðurraðfesta starvsinnihaldinum.

Ivan røkti sýslumansstarvið væl og virðiliga, og tað var eisini ein fragd at kunna arbeiða saman við honum ta tíðina, eg sjálvur var sýslumaður í Eysturoy. Hansara vitan, hjálpssemi og nærlagni kom mongum av okkara til góðar.

Men lagnan vil tað oftani øðrvísi enn vit sjálvi høvdu vilja tað og ímynda okkum. Týðningin av teim brattastu bylgjum fekk bráðliga ein meining. Ein tung ferð byrjaði í lívinum var veruleiki. Men so við og við varð vunnið á mótgongdini og sera gleðiligt var tað fyri hann og familjuna, at Ivan seinni fekk starv á Umhvørvisstovuni, eitt starv, sum honum dámdi væl og var glaður fyri.

Persónliga lívið og arbeiðslívið hava eisini felags innihald í orðunum frá sálminum Slættasti sjógvur og brattastu bylgjur, sum Ivan eisini upplivdi tað. Lívið er so

lætt og einfalt, tá alt gongur við, men so sera svárt og møtimikið, tá alt tykist ganga ímóti. Vit kenna øll hesa kensluna, so ella so, og Ivan var einki undantak og hann dugdi eisini at seta orð á kensluna, sum vit upplivdu tað í kirkjuni og við hansara seinastu ferð gjøgnum heimbygðina til seinasta hvíldarstað á hesi fold.

Familjan fylti nógv í lívinum hjá Ivani og vit vita, hvussu stóra gleði og stuðul hann hevði í konuni Kitty og børnunum Ragnari, Johnny og Mariann. Tað var altíð við stoltleika og virðing, at hann umtalaði síni børn og glaður fyri, at tað gekst teimum væl. Og ikki minni stoltur av at vera abbi. Øll høvdu tey eitt serlig pláss í hansara rúmliga hjarta.

Blíðskapurin í heiminum við Hornavegin var altíð framúr og mangan góða lottuna hava vit sitið í hugnaliga heiminum hjá Ivani, Kitty og børnunum.

Vit syrgja við tykkum Kitty, Ragnar, Johnny og Mariann og saknur er stórur, men kunnu gleðast um tey mongu og góðu minni vit hava um ein góðan og trúfastan vin, sum nú er farin um sýnina.

Friður verður við minninum um Ivan við orðunum frá Fanny Crosby, sum Johs. Andr. Næs týddi:

“Frelstur í Jesu ørmum, tryggur við Jesu lið, undir hans náðiveingjum, finnur hvørt hjarta frið!”

Kári

Silvurbrúðleyp

20. desember hava vit verið gift í 25 ár. Dagurin verður hildin í Bygdarhúsinum í Lørvík fríggjadagin 13. januar kl. 19. Tað hevði gleitt okkum at sæð familju, vinir og kenningar at hildið hendan dagin saman við okkum. Vinarliga boða frá á tlf. 423231 ella 270237 í seinasta lagi 30. desember.

Jógvan og Aðalbjørg

Vælsigning og dópur

Í sambandi við, at vit vórðu vígd í fjør, og sonur okkara verður doyptur, verður vælsigning og dópur í Vesturkirkjuni leygardagin 7. januar kl. 12. Vælkost verður í Meinigheitshúsinum í Havn kl. 15. Vinarliga boða frá, um komið verður, í seinasta lagi 22. desember á telefon 590906 ella teldupostadressu marjun_np@hotmail.com Heilsan

Klæmint og Marjun

Gullbrúðleyp

Sunnudagin 1. Januar 2017 hava Anna Maria og Daniel Hofgaard, verið gift í 50 ár. Dagurin verður hildin saman við familjuni.

90 ára føðingardagur

Jóladag, 25. desember, fyllir Julianna Samuelsen, Tórshavn, 90 ár. Føðingardagur verður hildin í Havnargøtu 1, Angus Steakhouse frá kl. 18. Øll eru vælkomin.

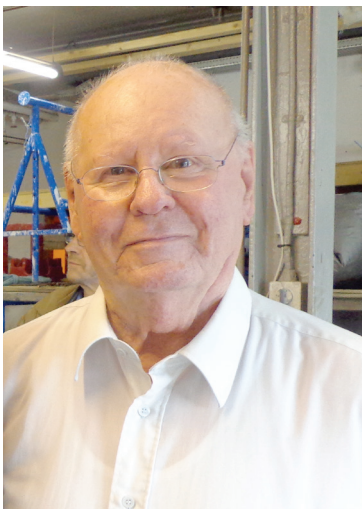
mg

Thorolf Björklund flytur til Danmarkar

Kendi finnlandingurin í Føroyum, Thorolf Björklund, er nú fluttur av landinum eftir 60 ár í Føroyum. Hann er m.a. kendur sum frímerkjasamlari, finskur aðalkonsul og stjóri í stóru bilafyrirøkuni P/F Vilhelm Nielsen & Søn í Havn.

Vanligt er, tá fólk koma langt upp í árinu, so flyta tey í minni íbúð ella á eitt heim fyri eldri fólk. Men so er ikki við Thorolf Björklund, sum fyllir 87 ár í januar, hann er fluttur av landinum og hevur ætlanir um at búseta seg í Keypmannahavn.

Thorolf Björklund er føddur í Helsingfors í Finnlandi 26. januar 1930 og tók studentsprógv í býnum Lovisa í Finnlandi í 1948.

Hann giftist við Nancy, dóttir Sigríð og Vilhelm Nielsen í Havn, og fluttu tey til Føroyar tann 3.

desember 1956 og búsettust í Havn. Thorolf gjørdist limur í Føroya Filatelistfelag í 1957.

Thorolf hevur ikki einans savnað frímerkir. Hann var í mong ár stjóri á bilasøluni P/F Vilhelm Nielsen & Søn í Havn. Eftir at hava arbeiðt í fyrirøkuni síðan 1957, tók hann við eftir verpápan Vilhelm Nielsen í 1970 og var stjóri har til 1986, tá fyrirøkan varð seld.

Thorolf var eisini finskur konsul og aðalkonsul í Føroyum í mong ár. Hann tók við eftir Edvard Mitens í 1970. Poul Michelsen í Havn tók við sum finskur konsul, tá Thorolf Björklund legði frá sær. Nancy, kona Thorolf, andaðist 14. september 2011.

Thorolf fór av landinum aftur

tann 15. desember 2016. Hann fór fyrst til Spania, har hann verður til 21. mars 2017, tá hann kemur aftur til Keypmannahavnar, har hann hevur ætlanir um at búseta seg.

Thorolf sigur, at hann hevur havt tað gott í Føroyum og trivist væl, men hann kennir seg tó enn sum finnlanding.

Hóast døturnar við familju búgva í Føroyum, hevur Thorolf ætlanir um at búgva í Keypmannahavn. Tað passar honum væl, tí hann heldur, at tað er lætt at ferðast til Finnlands, Spania ella til Føroyar.